Představ si reálný příběh, který se opravdu stal. Zakomplexovaný koktavý kluk těžce z-z-zadrhává v řeči. Je mu šestnáct roků. Pozvali ho jako pomocníka na pobyt pro děti. Mimo jiné tam dostal úkol: V celodenní hře budeš hrát krále! „To n-n-nemůžu…! J-j-já n-n-na t-t-takové věci n-n-nejsem…“

„Vůbec nemusíš mluvit. Děcka budou chodit po stanovištích a nosit ti různé věci. Ty se na ně usměješ a pokyneš jim k dalším úkolům.“ Po chvíli přesvědčování jsem tu úlohu krále přijal… :-) A sám jsem byl překvapen. Docela mi to šlo − být laskavým králem! Světe div se, přestože to nebylo v zadání, v roli krále jsem dokonce i mluvil! Blahosklonně, d-důstojně, p-p-pomalu. Své poddané jsem laskavými slovy posílal na další stanoviště.

Domnívám se, že takovéto příležitosti se podílely na mém postupném vnitřním uzdravení; na mojí proměně.
Pán Ježíš říká: *„Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne. Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však svou duši zahubil kvůli mně, nalezne ji.“* (Matouš 16,24-25)

J-j-já jsem chtěl „z-z-zachránit svou duši“! Se svým z-z-zadrháváním bych se v roli krále jen z-z-znovu ztrapnil; jako už t-t-tisíckrát předtím. A celou hru bych pokazil… Namísto „záchrany své duše“ jsem šel do rizika, že se znovu ztrapním. Hodně vzdáleně se dá říct, že jsem zahubil svoji duši. Dneska chodím do mnohem větších rizik. Být s nevěřícími pro mě zpočátku znamenalo „zahubit svou duši“. Když rozmlouváš s někým, kdo tě mezi ostatními přímo prohlásí za náboženského fanatika − to je tak trochu „zahubit svou duši“. Učit se nové věci − a s nejistým výsledkem je zkoušet v kontaktu s nevěřícími lidmi − to je „zahubit svou duši“. Bylo to, jako by mi Pán Ježíš řekl: „Hlavně nebuď sám sebou!“ Naopak − zapři se! Zahub svoji duši − kvůli mě! Tím nejen zachováš svoji duši, ale zachráníš i mnoho dalších. To je největší hloupost, kterou křesťané dělávají: Chtějí zachovat svoji duši, chtějí

zůstat sami sebou. Pán Ježíš říká: *„Kdo zahubí svou duši kvůli mně, ten ji zachrání.“* Zahub svoji duši! Uvolni se ze železné košile svého domnělého bezpečí, ze svých dosavadních představ o sobě samém. Z nedostatečných představ o Ježíši a taky ze špatných představ o lidech, které máš oslovit!

Pán Ježíš říká: *„Zapři sám sebe.“* Ty už nejsi! - To je zapření. Já nejsem! Kdybych tehdy (a ještě mnohokrát potom) „zachránil svou duši“ a nehrál tu roli krále, možná bych dodnes seděl kdesi v koutě jako zakomplexovaný koktavý kluk. Podoba, v jaké jsem sám sebe viděl v té chvíli, to ještě nebyl ten úplný Pavel, jak ho Ježíš zamýšlel! To byla jen jeho limitovaná karikatura. Tu karikaturu bylo třeba zapřít − ignorovat. (Pán Ježíš na mě stále pracuje…!)
To, jak sám sebe vidíš teď, pravděpodobně ještě nejsi ten úplný a svobodný „TY“, jak tě Ježíš zamýšlí! Ty jsi ve skutečnosti - skrze Ježíšovu oběť − poklad! V Ježíši jsi někým mnohem bohatším, větším, mocnějším, dovednějším, než jak si právě teď připadáš. K tomu navíc máš Ježíšovo velké povolání získávat mu učedníky a v zádech máš Mistra, který je stále s Tebou!

Pane Ježíši, prosím pro své přátele, kteří koukají na tato videa, za odvahu a poslušnost, aby podle Tvého povolání zapřeli sami sebe a vyšli za Tebou i v oblasti účinného získávání dalších učedníků − pro Tvoji slávu a pro záchranu mnohých.
A moc Ti děkuji za ty, kdo už vycházejí…